

Mravenec

Mravenčí listy

8/2019

Tento měsíc slaví
narozneniny 12. 8. Kamil,
14. 8. Karel, 26. 8. Edita

Svátek slaví 9. 8. Roman

Časopis Mravenčí listy vám nabízí seznam významných dní, které se týkají měsíce srpna.

2. 8. Den suchého zipu

Jeden z nejvýznamnějších objevů tohoto století s užitnou hodnotou pro širokou veřejnost – to je suchý zip. Vynalezl jej George de Mestral roku 1941 a to díky svému čtyřnohému mazlíčkovi. Když se při procházce prodírali křovím, po příchodu domů byl jeho pes celý obalený semínky s háčky z rostlin. Fascinován silou, jakou to na srsti psa drželo, si vzal jedno semínko pod mikroskop, na základě toho zjistil že jsou na semenu malé háčky a začal experimentovat a vymýšlet, jak to použít.

6. 8. Světový den boje za zákaz jaderných zbraní

Světový den boje za zákaz jaderných zbraní, známý též pod názvem Den Hirošimy, připomíná vražedné testování lidstva a svržením atomové bomby na japonská města Nagasaki a Hirošimu. Při tomto útoku zahynuli přímo či nepřímo statisíce lidí.

6. 8. Mezinárodní den boje lékařů za mír

Mezinárodní den boje lékařů za mír vznikl po útoku na Hirošimu. Právě v těchto hrůzných chvílích jsou lidé, kteří zachraňují životy druhých. I v Hirošimě bylo přítomno mnoho lékařů a dobrovolníků kteří pomáhali.

Zdroj : Centrum.cz

Pražské jaro 1967 a okupace 20. a 21. srpna 1968

Jako **pražské jaro** (slovensky: *pražská jar*) je označováno období politického uvolnění v Československu v roce 1968. Toto období začalo v roce 1967 na prosincovém plenárním zasedání ústředního výboru strany, 5. ledna 1968 se prvním tajemníkem ústředního výboru Komunistické strany Československa (ÚV KSČ) stal Alexander Dubček, a pokračovalo do noci z 20. na 21. srpna téhož roku, kdy vojska států Varšavské smlouvy v čele s armádou Sovětského svazu vstoupila do Československa, aby zastavila započaté reformy –vpád vojsk Varšavské smlouvy. Většina z nich sice opustila Československo k 16. říjnu 1968 část ale zůstala na území státu jako „sovětské jednotky dočasně umístěné na území Československa“ bez časového stanovení termínu odchodu, formálně „do ukončení konsolidačního procesu“. Část těchto jednotek opustila zemi v polovině roku 1987, poslední pak až po sametové revoluci.

Reformy pražského jara byly pokusem uvolnit režim a urychlit proces demokratizace. Tento záměr se neseťkal s pochopením na sovětské straně, která vyslala (po neúspěšných jednáních) tisíce vojáků vojsk Varšavské smlouvy, aby zahájili okupaci státu, jež měla odstranit z vedení státu reformní komunisty a umožnit vytvoření „Dělnicko-rolnické“ vlády. Poté, co Československo následně vstoupilo do éry normalizace, vedení strany v podstatě znovu

nastolilo politické a ekonomické hodnoty, které vládly koncem padesátých let

Zdroj: google

Povídky, tvorba a ostatní očima Mravence

vážení Mravenci takový krásný výlet také vřele doporučuji.

Léto v přírodě

Milan Pulec

Bismark

Den před svátkem svaté Anny, tedy ve čtvrtek 25.července 2019 jsme pojali plán vyrazit autobusem a pak pěšky lesy na Bismarkovu rozhlednu. Ten plán se týkal dvou lidí z Mravence. Mě, Milana a recepčního Franty. Jak jsme si předsevzali, tak jsme učinili. Ráno v sedm jsme nasedli na autobus v Městských sadech a jeli do Pomezí nad Ohří. Když jsme vystoupili z autobusu, Franta se rozpovídal o svém mládí a o známých, kteří bydlí tamhle či zase tamhle přes řeku. V družném hovoru jsme kráčeli lesní cestou a občas hodili oko do hloubi lesa, zdali tam nenajdeme náhodou nějaké houby, ty ale nerostly, protože bylo velké sucho. Došli jsme až na lesní křižovatku, kde jsme si dali malý odpočinek. Pak jsme kráčeli dál lesem směrem na Zelenou horu, jejíž vysílač nám ukazoval cestu. Po několika kilometrech jsme konečně stanuli před Bismarkovou rozhlednou. 18 metrů vysoká kamenná stavba mě uchvátila svojí symetrií a drsnou krásou. Sedli jsme si na lavičky a chvíli jen tak povídali o životě a společných známých. Pak jsme vystoupili na rozhlednu. Byl z ní nádherný výhled po okolí. Fotil jsem ostošest div se mi mobil nezavařil. Dlouho jsme hleděli do dálek a Franta povídal o okolních vesnicích a starousedlostech. Pak jsme slezli z rozhledny dolů, udělali poslední snímky a vydali se lesem k Mravenci. Přišel jsem včas, akorát na oběd. A vám

Zdroj : Milan Pulec

Oslavy

Kdo čte náš časopis Mravenčí listy, ví že se na našich stránkách také ledacos oslavuje a děje.

V tomto čísle vám představíme soutěž **MasterChef MRAVENEC** Uspořádali jsme jí u nás v chráněném bydlení. Je to soutěž ve vaření. Naši klienti se rozdělili do dvou týmů, tzv. červení a modří.

MasterChef MRAVENEC

1. kolo

Skupiny si ráno 22. 6. v sobotu během deseti minut měli za úkol vzít z kuchyně věci na vaření.

Hlavním bodem programu bylo uvařit bramborový guláš v kotlíku. Venku na zahradě byl stůl, kde se připravovala cibule, brambory a další suroviny. Každé mužstvo mělo svůj kotlík, ve kterém se guláš připravoval. Paní ředitelka, paní sociální, paní asistentka a pan recepční byli v porotě. Výsledek našeho snažení ohodnotili body. Po jídle a po úklidu nádobí, který byl také bodován, vyhráli modří.

Nakonec jsme po obědě dostali dobrý koláč.

MasterChef MRAVENEC

2. kolo

3. 7. bylo druhé kolo soutěže. Trošku bylo ztížené tím, že jsme museli na zahradě hledat podle obrázků, co se bude vařit. Za každý obrázek, který jsme nenašli byli udělovány trestné body.

Tentokrát se vařilo lečo v kotlíku. Obě mužstva se

snažila, ale pro malý počet bodů (hlavně díky trestným bodům za zapomenutý kotlík a další nádobí) skončili modří tentokrát druhí.

Karel Čapek

Pád rodu Votických

“Prosím vás, za těch jeho časů –” Archivář Divíšek pobouřeně vyskočil. “Pane,” koktal, “co to říkáte? Král Jiří že by se někoho bál? A dokonce někoho z pouhých rytířů?” “Tak to byla nějaká protekce,” řekl dr. Mejzlík. “To víte, u nás –” “Žádná protekce,” křikl pan Divíšek celý rudý. “Za krále Vladislava byste snad mohl mluvit o protekci, ale za krále Jiříka, to ne, pane, na toho byste si s protekcí nepřišel! Ten by vás hnál!” Pan archivář se poněkud uklidnil. “Žádná protekce. Pane, tady zřejmě muselo být něco zvláštního na těch neblahých skutcích, že Jeho Milost král je ponechal boží spravedlnosti.” 74 “A jaké to byly skutky?” vzdychl dr. Mejzlík. Pan archivář Divíšek se podivil. “To přece vy mně máte nalézt,” povídal užasle. “Načpak jste kriminalista? Proto právě k vám jdu!” “Propánkrále,” bránil se dr. Mejzlík, ale archivář ho nenechal domluvit. “Nejdřív musíte znát fakta,” řekl poučně. “Když tedy jsem si všiml té nejasné narážky, začal jsem pátrat po těch neblahých skutcích na Votici Velenově. Bohužel se nezachoval žádný zápis; ale zato jsem v kostele na Votici Velenově našel náhrobní kámen pana Petra Berkovce, a ten kámen, pane, je právě z roku 1465! Víte, on pan Petr Berkovec byl zeť pana Ješka Skalického; pojal totiž za manželku jeho dceru Kateřinu. Tady je fotografie toho náhrobku – aha, nepozorujete nic zvláštního?” “Ne,” řekl

dr. Mejzlík, prohlížeje z obou stran fotografii náhrobního kamene, na němž byl vytesán nějaký rytíř s rukama složenýma na prsou a dokola nápis gotickou frakturou. “Počkejte, tady v rohu je otisk prstu.” “To snad je od mého prstu,” pravil archivář; “ale všimněte si tady toho nápisu!” “Anno Domini MCCCCLXV,” četl s námahou dr. Mejzlík. “Léta Páně 1465. To je letopočet smrti toho pána, ne?” “To se rozumí, ale nevidíte nic? Některá písmena jsou zřejmě větší, koukejte se!” A rychle napsal tužkou: ANNO DOMINI MCCCCLXV. “Ten sochař vytesal schválně písmena O, C a C větší; to je kryptogram, rozumíte? Napište si ta písmena OCC – nenapadá vás nic?” “OCC, OCC,” bručel dr. Mejzlík, “to by mohlo být – aha, zkratka za OCCISUS, že? To znamená zavraždění!” “Ano,” zvolal slavnostně archivář. “Sochař tím naznačil potomstvu, že urozený pán pan Petr Berkovec de Wotice Welenova byl úkladně zavražděn. Tady to máme!” “A zavraždil ho jeho tchán, ten Ješek Skalický,” prohlásil dr. Mejzlík v náhlém historickém osvětlení. “Nesmysl,” řekl pan Divíšek s opovržením. “Kdyby pan Ješek zavraždil pana Berkovce, volala by ho Jeho Milost na hrdelní soud. 75 Ale to není všechno, pane: Hned vedle tohoto náhrobku je druhý, pod kterým odpočívá Henricus Berkovec de Wotice Welenova, bratr pana Petra; a na tom náhrobku je též letopočet 1465, jenže bez kryptogramu! A pan Jindřich na tom náhrobku má v ruce meč; sochař chtěl patrně naznačit, že zemřel

v čestném boji. A teď mně, proboha, povězte, jak ty dvě smrti spolu souvisí!” “Snad je to jen náhoda,” mnil dr. Mejzlík nejistě, “že ten Jindřich přišel o život téhož roku –” “Náhoda,” zařval archivář podrážděně. “Pane, my historikové žádnou náhodu neuznáváme! Kam bychom přišli, kdybychom připustili, že se něco stalo náhodou? Tady musí být nějaký příčinný vztah! Ale to pořád ještě není všechno. Rok nato, 1466, zemřel v Pánu pan Ješek Skalický; a prosím, jeho zboží Skalice a Hrádek případly dědictvím jeho sestřenci, řečenému panu Janu Boršovskému z Čerčan. Víte, co to znamená? To znamená, že jeho dcera Kateřina, kterou, jak ví každé dítě, pojal roku 1464 též pan Petr Berkovec za ženu, už také nebyla naživu! A tahle paní Katuše, prosím, nemá nikde žádný náhrobek! Račte dovolit, to je také náhoda, že paní Katuše nám naprosto mizí hned po smrti svého manžela? Co? Tomu, pane, říkáte náhoda? A proč nemá náhrobek, co? Náhoda? Nebo právě to jsou ty neblahé skutky, pro které Jeho Milost král doporučoval panu Ješkovi spravedlnost boží?” “To je docela možné,” mnil dr. Mejzlík s poněkud větším zájmem. “To je docela jisté,” prohlásil pan Divíšek, nepřipouštěje žádných pochyb. “A teď jde, rozumíte, o to, kdo koho zabil a jak to všechno souvisí. Smrt pana Ješka nás nezajímá, protože ty neblahé skutky přežil; jinak by mu král Jiří neukládal, aby jich Pánu Bohu želel. My máme zjistit, kdo zabil pana Petra, jak přišel o život pan Jindřich, kam se poděla paní Kateřina a co s tím vším měl co dělat pan

Ješek Skalický. “Počkejte,” řekl dr. Mejzlík, “napíšeme si osoby:

1. Petr Berkovec – zavražděn;
2. Jindřich Berkovec – zahynul v boji, že ano?

3. Katuše – zmizela beze stopy;

4. Ješek Skalický – ponechán spravedlnosti boží. Je to tak?”

“Je,” řekl archivář pozorně mrkaje. “Ale měl byste říkat pan Petr Berkovec, pan Ješek a podobně. Tak dál.” “Přitom vylučujete,” přemýšlel

dr. Mejzlík, “že by ten Ješek zavraždil svého zetě Petra Berkovce, protože v tom případě by byl postaven před porotu.” “Pohnán před královský soud,” opravoval archivář. “Jinak je to správně.” “Tak počkejte: pak nám zbývá jenom Petrův bratr Jindřich. Nejspíš Jindřich zavraždil svého bratra –”